

nyújtjuk a Magyar Történelmi Társulat koszorúját a történelmi regényírás nagy mesterének a mai centenáris ünnepen. Neki, aki táplálta és növelte az érdeklődést nemzeti multunk iránt; neki, aki föltárta ennek a csodálatos multnak annyi rejtelmes szépségét. Fogadjuk, hogy szeretetteljesebb szemmel kutatjuk életének történetét és vizsgáljuk megbecsülhetetlen munkásságát.

Legyen áldott közöttünk emlékezte!

ÉLŐ FEJFA.

Nekem a gyönyör nem gyönyör,
Az én sebeim nem gyógyúlnak.
Én élő fejfája vagyok
A multnak.

Halottaim mellé magam
Én mindig élve eltemettem,
Csak egy ködkép ágál itt fönt
Helyettem.

Ezüst csengő: a földi lét
Nem tud becsengetni szívembe.
Egy mély harang: az örök-lét
Kong benne.

Ezért vagyok én annyi bús
Titoknak szomorú tudója:
Isten szól hozzám az első
Sir óta!

Óh hányszor kellett magamat
Eltemetni, őket siratval
Lelkem szétbomlott, mint gyöker,
A hantba.

Poraikból nőtt ki az én
Búm szomorúfüz-terebélye.
Az ő álmukat zúgatom
A szélbe.

Halottaim mellé magam
Én mindig élve eltemettem
S mint fejfa nézek az időbe
Komoran... mélyen... meredten...

Novák Sándor.